

Dosud nepublikované snímky ze srpna 1968. Focení ukončila salva ze samopalů

 [novinky.cz/domaci/clanek/dosud-nepublikovane-snimky-ze-srpna-1968-foceni-ukoncila-salva-ze-samopalu-40406141](https://www.novinky.cz/domaci/clanek/dosud-nepublikovane-snimky-ze-srpna-1968-foceni-ukoncila-salva-ze-samopalu-40406141)

Skutečnost, že se po něm kvůli snímkům střílelo, prozradil manželce až teď po 54 letech.

Jsou zážitky, které se s každým srpnem vracejí a nikdy nezmizí: „Okupace nás zastihla v Bedřichově v Jizerských horách. Ráno jsme se probudili. Televizi jsme neměli, jen malé rádio. Když po znělce z Libuše zazněla informace, že nás obsadili, mysleli jsme, že jde o science fiction,“ vybavuje si u manželových fotek Jaroslava Ditrichová.

„Slyšeli jsme však střelbu z Liberce, odkud pak z rozhlasu vysílali Václav Havel s Janem Třískou. Byli jsme zmatení. Naléhala jsem na manžela, že když je válka, neměli bychom se vracet do hlavního města. Jenže on byl k neudržení, chtěl za každou cenu zpátky do Prahy,“ líčí první dojmy.

Rozpaky, zděšení... Je to vůbec možné?

Foto: Karel Ditrich

Mladá rodina disponovala starou aerovkou s minimálním úložným prostorem. Do zadního „kalamáře“ se naskládali oba synové, pětiletý Petr a tříletý Honza, a vyrazili domů.

„Hrozná cesta. Směrovky už byly vytrhané, málem jsme bloudili. Hlavně jsme se však proplétali mezi tanky, jejichž pásy nám v porovnání s aerovkou připadaly ohromné. Když proti nám jeden vyrazil ze zatáčky, měla jsem pocit, že nás rozmašíruje. To bylo peklo. Vzpomínám si, jak lidi varovali, že okupanti kradou. Třeba hodinky jsme tak na cestu radši schovali,“ vypráví Jaroslava, které bylo tehdy 26 let, manželovi 28.

Karel Ditrich vystudoval užitou grafiku, je grafik, typograf, ilustrátor a fotograf. Dramatické dění v Praze ho táhlo i z profesních důvodů.

Na tajné focení měl trik

„Vyrazil jsem na Václavské náměstí fotit k pomníku a v okolí. Pak jsem se vracel domů do Střešovic, ale tramvaj končila hned na Prašném mostě. Tam už stály tanky, stejně jako na začátku Ořechovky. Přes ruku jsem měl předem připravený tenký svetr a pod ním foťák, měl jsem to vymyšlené. Fotit jsem bohužel musel většinou od boku, ale jinak se nic nedělo,“ usmívá se, jak hlídkující vojáky zpočátku převezl. Ne nadlouho.

Tanky fotil Karel Ditrich většinou z dálky s objektivem zakrytým přehozeným svetrem, aby nevzbudil zbytečnou pozornost.

Foto: Karel Ditrich

„Otrnulo mi. Strach jsem měl, ale jak jsem se blížil k vozovně, přece jen jsem se k tankům přiblížil na šedesát, padesát metrů, abych je vyfotil s nezamaskovaným objektivem.“ To byla chyba.

„Okamžitě zarachotila dávka ze samopalů. A protože na ulici nikdo jiný nebyl, hned mi došlo, že je určená mně jako varování. Naštěstí stříleli pro výstrahu jen do vzduchu, když jim došlo, že je fotím. Šel jsem dál a přestal se bát, teprve když jsem byl od nich dostatečně daleko,“ vzpomíná odvážný fotograf.

„No vidíš, ani jsi mi nikdy neřekl, že po tobě kvůli fotkám stříleli,“ kroutí Jaroslava hlavou nad rodinným archivem.

Karel Ditrich má k fotoaparátu i po letech stále blízko.

Foto: archiv Karla Ditricha

„Nikam bych pak nesměl, už tak jsi nadávala, že jsem blázen. Chodil jsem na Václavák celý první týden,“ culí se Karel Ditrich nad šťastným koncem.

Tanky v ulicích, drsná realita srpna 1968 Foto: Karel Ditrich

Dalších 3 fotografií
